

[Edvard Sørensen.]

rimeligt, den bliver staaende, men paa den anden Side vilde jeg være noget betænkelig, hvis man ogsaa paa det Omraade vilde indsnævre Kommunernes Selvbestemmelsesret mere, end sket er i Forvejen.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Aksel Møller: Heller ikke jeg skal gøre mange Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag. Jeg opfatter det som en ganske simpel Konsekvens af, hvad dette høje Ting og denne Rigsdag tidligere har vedtaget for Statsskattens Vedkommende.

Det er velbegrundet, at Kommunerne faar en tilsvarende Mulighed som den, der aabner sig i Forbindelse med Statsskatterne, og det sker altsaa gennem det foreliggende Lovforslag, baade hvad angaar Børnefradraget og Hustrufradraget. Mit Parti er derfor villigt til at medvirke til, at Lovforslaget ophøjes til Lov. Det var jo en lidt krank Skabne Loven af 30. December 1946 fik. Den er allerede nu blevet overflødig, og den har altsaa kun haft Lejlighed til at eksistere et Par Maaneder, men heller ikke det skal vi sukke over eller begræde — det er utvivlsomt rimeligt at samle Reglerne paa den Maade, det her sker.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Ragnhild Andersen: Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa, at Kommunerne ved Berægning af den personlige Skat til Kommunen skal fradrage 200 Kr. for hvert Barn under 15 Aar og samtidig faar Ret til at forhøje Børnefradragene til de samme Beløb som vedtaget i Statsskatteloven af 30. Marts 1946.

Yderligere er det jo Lovforslagets Hensigt at give alle Kommuner Ret til at foretage det Fradrag for Hustrus Indkomst ved Selverhverv, som man i December Maaned for Hovedstadskommunerne fastsatte til Halvdelen af Indkomsten, Maksimum dog 2 000 Kr.

Da Lovforslaget vedrørende København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner blev behandlet her i det høje Ting sidste Aar, fremførte mit Parti forskellige Synspunkter, som der er Grund til at tage frem igen ved denne Lejlighed. Børnefradraget skal ifølge Lovforslaget være 200 Kr. for hvert Barn under 15 Aar, uanset Forældrens Indkomster, og kan i Hovedstadskommunerne højst blive 500 Kr. for det første Barn, 1 100 Kr. for 2 Børn og 700 Kr. for

hvert Barn ud over de to. Beløbene for Landkommuner og Købstadkommuner er fastsat noget lavere. Aldersgrænsen for Børnene er sat til 15 Aar, skønt vi jo alle ved, at de allerfleste Forældre har store Udgifter paa deres Børn ogsaa ud over det 15de Aar. De Børn, der er i Lære eller under Uddannelse, vil man jo have de største Udgifter med, netop i 15—18 Aars Alderen. Der burde derfor være Mulighed for for de lavere Indtægters Vedkommende i hvert Fald at beholde Retten til Fradrag længere end til det 15de Aar. I Folkeforsikringsloven i Sommer fik vi jo gennemført, at Børnebidrag ydes til Rentemodtagere til det 17de Aar, en Regel vi ogsaa kender fra Arbejdsløshedslovgivningen. Vi har tidligere været inde paa, at Børnefradragene burde yderligere forhøjes, og at det vilde være rimeligt, om Kommunernes pligtige Afdragsbeløb blev større end de 200 Kr., der er fastsat i Loven. Jeg giver i den Retning fuldkommen Støtte til den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti, som ogsaa var af den Opfattelse, at man burde forhøje dette Beløb til mere end 200 Kr. Kommunerne har jo Ret til selv at afgøre, om de vil fradrage de Beløb, der er fastsat i Statsskatteloven og nu fastsættes som en Ret for dem ogsaa i Kommuneskatteloven, men det er ikke ensbetydende med, at de udnytter den Ret, de har; de har altsaa selv fuldkommen Retten til at vurdere, om de kun vil fradrage de pligtige 200 Kr. eller de vil op til et højere Beløb.

Noget andet er, hvad ogsaa vort Parti berørte allerede i December Maaned, at hele den Form, man anvender for Skattelettelse for Familier med Børn, ikke er videre demokratisk, den er af en saadan Art, at Mennesker med de højeste Indtægter faar betydeligt større Skattefradrag end dem med de laveste og de mange Børn. Allerede i December Maaned sagde jeg paa mit Partis Vegne, det var vor Opfattelse, at det var betydeligt mere demokratisk, om Samfundet gav et Tilskud til hvert Barn, saaledes som man nu er inde paa i Sverige og Norge i Form af en Børnerente.

Den højtærede Finansminister gik ved den Lejlighed ikke ind paa Spørgsmaalet. Jeg haaber ikke, det betyder, at Ministeren ikke kan se, at det i Virkeligheden vilde være den mest demokratiske Maade, hvorpaa man kan give de mindrebemidlede Familier med Børn den Støtte, som de i særlig Grad har Krav paa, og jeg haaber ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister vil bidrage til, at man i Skattekommissionen beskæftiger sig med en bedre Form for Støtte til børnerige Familier end den, vi har gen-